

Република Србија
ВРХОВНИ КАСАЦИОНИ СУД
Кзз 1204/2015
27.01.2016. године
Београд

У ИМЕ НАРОДА

Врховни касациони суд, у већу састављеном од судија: Невенке Важић, председника већа, Веска Крстајића, Биљане Синановић, Бате Цветковића и Радослава Петровића, чланова већа, са саветником Врховног касационог суда Милом Ристић, као записничарем, у кривичном предмету окривљеног Н.М.1, због кривичног дела тешка телесна повреда из члана 121. став 6. у вези става 1. Кривичног законика, одлучујући о захтеву за заштиту законитости браниоца окривљеног Н.М.1, адв. Ж.Л., поднетом против правноснажних пресуда Основног суда у Крагујевцу ЗК 1452/13 од 05.05.2015. године и Апелационог суда у Крагујевцу Кж1 1022/15 од 08.10.2015. године, у седници већа одржаној дана 27.01.2016. године, већином гласова, донео је

ПРЕСУДУ

ОДБИЈА СЕ, као неоснован захтев за заштиту законитости браниоца окривљеног Н.М.1, адв. Ж.Л., поднет против правноснажних пресуда Основног суда у Крагујевцу ЗК 1452/13 од 05.05.2015. године и Апелационог суда у Крагујевцу Кж1 1022/15 од 08.10.2015. године.

Образложење

Пресудом Основног суда у Крагујевцу ЗК 1452/13 од 05.05.2015. године, окривљени Н.М.1, оглашен је кривим због кривичног дела тешка телесна повреда из члана 121. став 6. у вези става 1. Кривичног законика и осуђен на казну затвора у трајању од једне године коју ће окривљени издржавати у просторијама у којима станује са електронским надзором, а уколико окривљени за време издржавања казне самовољно напусти просторије у којима станује једном у трајању преко шест часова или два пута у трајању од шест часова, суд ће одредити да остатак казне затвора издржи у заводу за издржавање казне затвора.

На основу члана 261. и члана 264. став 1. ЗКП, окривљени је обавезан да накнади трошкове кривичног поступка и то на име паушала износ од 2.000,00 динара и на име трошкова унапред исплаћених из буџетских средстава износ од 23.966,00 динара у року од 30 дана по правноснажности пресуде.

Пресудом Апелационог суда у Крагујевцу Кж1 1022/15 од 08.10.2015. године, одбијене су као неосноване жалбе Основног јавног тужиоца у

Крагујевцу и браниоца окривљеног Н.М.1, а пресуда Основног суда у Крагујевцу ЗК 1452/13 од 05.05.2015. године, потврђена.

Против наведених правноснажних пресуда бранилац окривљеног Н.М.1, адв. Ж.Л., поднео је захтев за заштиту законитости, због повреде закона из члана 485. став 1. тачка 1) у вези члана 438. став 2. тачка 1) ЗКП, са предлогом да Врховни касациони суд усвоји захтев, побијане пресуде укине и предмет врати првостепеном суду на поновно одлучивање.

Врховни касациони суд је доставио примерак захтева за заштиту законитости Републичком јавном тужиоцу, сходно одредби члана 488. став 1. Законика о кривичном поступку, и у седници већа, коју је одржао без обавештавања Републичког јавног тужиоца и браниоца окривљеног, сматрајући да њихово присуство није од значаја за доношење одлуке (члан 488. став 2. ЗКП), размотрио списе предмета са одлукама против којих је захтев за заштиту законитости поднет, па је нашао:

Захтев за заштиту законитости је неоснован.

Бранилац окривљеног Н.М.1 у захтеву за заштиту законитости истиче да се побијане пресуде заснивају на доказу на коме се не могу заснивати, то јест на исказу сведока – оштећеног Н.М.2, датог у претходном поступку, а који је прибављен супротно одредби члана 251. став 5. ЗКП, који је важио у време испитивања наведеног сведока и састављања записника, јер окривљени и његов бранилац нису присуствовали испитивању сведока – оштећеног нити су обавештени од стране истражног судије о предузимању наведене истражне радње, те су наведене правноснажне пресуде донете уз битну повреду одредаба кривичног поступка из члана 438. став 2. тачка 1) ЗКП, а Врховни касациони суд овакве наводе оцењује неоснованим.

Одредбом члана 16. став 1. ЗКП прописано је да судске одлуке се не могу заснивати на доказима који су, непосредно или посредно, сами по себи или према начину прибављања у супротности са Уставом, овим законом, другим законом или опште прихваћеним правилима међународног права и потврђеним међународним уговорима, осим у поступку који се води због прибављања таквих доказа.

Према одредби члана 419. ЗКП, прописано је да суд заснива пресуду само на доказима који су изведени на главном претресу, а ставом 2. овог члана да је суд дужан да на основу савесне оцене сваког доказа појединачно и у вези са осталим доказима изведе закључак о извесности постојања одређене чињенице.

Дакле, пресуда се не може заснивати на оним доказима за које је по одредбама ЗКП прописано да се на њима не може заснивати пресуда, као и ако доказ није изведен на главном претресу.

Стоје наводи браниоца окривљеног у поднетом захтеву да је сведок – оштећени Н.М.2 у претходном поступку испитан без присуства окривљеног и

његовог браниоца и који о испитивању наведеног сведока – оштећеног нису били обавештени о времену и месту извршења истражних радњи којима они могу присуствовати, а што је супротно одредби члана 251. став 5. раније важећег ЗКП („Службени гласник РС“ бр. 58/04 ... 76/10) а сходно примени одредбе члана 604. став 1. ЗКП.

Међутим из списка предмета произилази да је сведок – оштећени Н.М.2, испитан на главном претресу, да му је предочен раније дат исказ, првостепени суд је ценио казивање оштећеног у целини и прихватио исказ сведока – оштећеног дат у претходном поступку као истинит и о томе на страни 8 образложења првостепене пресуде дао разлоге.

По налажењу Врховног касационог суда, без обзира на чињеницу да је сведок – оштећени Н.М.2 у претходном поступку испитан без присуства окривљеног и његовог браниоца, јер истражни судија није обавестио браниоца окривљеног о времену и месту обављања истражне радње овај пропуст првостепеног суда конвалидиран је испитивањем наведеног сведока – оштећеног на главном претресу у присуству окривљеног и његовог браниоца, који су на главном претресу могли да постављају питања сведоку – оштећеном и да разјасне све околности од значаја за постојање дела, као и да предложи суочење окривљеног и оштећеног.

Из наведеног произилази да је суд поступао у свему у складу са одредбом члана 419. ЗКП, то јест да је пресуду засновао на доказима који су изведени на главном претресу, те се наведени исказ сведока оштећеног Н.М.2 не може сматрати незаконитим у смислу постојања битне повреде одредаба кривичног поступка из члана 438. став 2. тачка 1) ЗКП, како се неосновано истиче у поднетом захтеву браниоца окривљеног.

Налазећи из изнетих разлога, да побијаним правноснажним пресудама није учињена повреда одредаба кривичног поступка из члана 438. став 2. тачка 1) ЗКП на коју се указује у захтеву за заштиту законитости браниоца окривљеног, то је Врховни касациони суд на основу члана 491. став 1. ЗКП одлучио као у изреци ове пресуде.

Записничар-саветник
Мила Ристић, с.р.

Председник већа-судија
Невенка Важић, с.р.